

Kerstnacht 2015

*I'm fueled up and high, I'm out with the guys
A smile on my face, no reason to cry
I love you all the time*

- Eagles of Death Metal - I Love You All The Time

Toen het dodelijke ritme van kalasjnikovs zich op 13 november vermengde met de muziek van Eagles of Death Metal dacht een deel van het publiek even dat het om knallende speakers ging. Dat vertelde een Nederlandse concertbezoeker een paar dagen later in de talkshow van Humberto Tan. Hij omschreef daarmee wat mij betreft mooi wat het betekent om te leven in vrijheid en vrede. Hier knallen luidsprekers, geen geweren. Ons onderbewustzijn is niet ingesteld op haat en dood. Dat maakt de schok des te groter.

Een paar dagen nadat de vloer van Le Bataclan rood kleurde, stond ik in poppodium Grenswerk. Een optreden van American Aquarium. De band stond nog maar net op het podium toen in de zaal een harde knal klonk. Het waren de speakers. Niemand reageerde. We worden gelukkig niet snel bang.

En toch. Op het moment dat ik de zaal binnenliep, keek ik even waar de nooduitgang was. Voor de zekerheid. Nooit eerder gedaan. Ik ben Henk Westbroek niet.

Inmiddels is alles weer normaal. Ik loop achteloos openbare gebouwen in - kroegen, concertzalen, dit theater - zonder te weten waar ik naartoe moet mocht het schieten beginnen. Dat is ook goed. Je kunt niet aan de gang blijven. Een paar dagen, misschien anderhalve week, was terreur onze voornaamste zorg na die zwarte vrijdag in Parijs. Daarna ergerde iedereen zich weer gewoon aan de verkeerde rij in de supermarkt en die klootzak in zijn BMW die op de snelweg maar geen afstand houdt. Na Charlie Hebdo ging het precies zo. Iedereen was Charlie. Tot de carnaval.

En nogmaals, dat is goed. Je kunt niet aan de gang blijven. We moeten ons niet laten leiden door angst en zeker niet door angst die misplaatst is. De kans om door terrorisme om het leven te komen is statistisch gezien behoorlijk klein. Waar je vroeger nog zoiets had als het wilde westen - The Wild Wild West - is onze moderne westerse wereld diens oersaai evenknie. We hebben alle gevaren vakkundig uit onze dagelijkse leefwereld verbannen. Wanneer we toch geconfronteerd worden met zo'n gevaar - en dan bedoel ik alles wat exotischer is dan longkanker of een auto-ongeluk - zijn we geneigd dat enorm op te blazen.

Voorbeeld. Nadat de media vorig jaar berichtten over een man in Leiden die een slang in zijn toilet vond (Omroep West: 'Horror op Leidse wc') hebben we met zijn allen een week lang voor het poepen in de pot zitten staren. Op zoek naar een spoor van een anaconda. Zo zitten we in elkaar. We zijn heerlijk vatbaar voor waanzin. Welke hardloper in de natuur heeft begin dit jaar niet om zich heen gekeken vanwege het nieuws dat sportievelingen in Purmerend werden aangevallen door een uil (Metro: 'Terror-oehoe slaat weer toe')? Terwijl de kans op een hartaanval groter is.

Terroristen zijn net agressieve uilen of verstopte slangen. We maken ze groter dan ze zijn. Ze spreken tot onze verbeelding en vormen een makkelijk te visualiseren gevaar. Terwijl veruit de meeste geweldsmisdrijven in het westen niet worden gepleegd in naam van Al Qaida, IRA, ETA of Daesh. Door wie wel? De meest uiteenlopende individuen met de meest uiteenlopende problemen, motieven en aandoeningen. Daar is niet zo eenvoudig een simpel plaatje bij te maken. Dat vinden we lastig en daarom hebben we alsnog ook voor die groep een hokje bedacht: de verwarde mensen. (Toegegeven, vooral veel verwarde mannen en een enkele verwarde vrouw.)

De man die zich met pistool verschanst in een woning aan de Vierpaardjes? Verwarde man. De naaktloper in de binnenstad? Verwarde man. De Blerickenaar die roept dat hij de gaskraan in zijn appartementencomplex heeft opengedraaid? Jazeker, een verwarde man. Ik weet niet of het de goede benaming is. Het is zo eufemistisch. Verwarde mannen, dan denk ik aan de heren hier in de zaal die afgelopen zaterdag midden op de dag achter hun vrouw aanhobbelden op de kerstmarkt van tuincentrum Leurs. Ja, u! Aan mannen die in Venloos bierparadijs De Klep een gewoon pilsje bestellen. Of aan Wout Heijmans.

Want ja, die Wout Heijmans, als hij al niet verward was, is hij het de laatste twee jaar wel geworden. U kent Wout Heijmans? De man die bij Taurus eerst een grote bioscoop mocht bouwen. Toen opeens niet meer. Daarna weer wel, maar alleen met films waarin Steven Seagal meespeelt. En uiteindelijk toch weer niet. Het bleek vanuit het stadhuis niet te controleren of er in Velden daadwerkelijk een Steven Seagal-film draait of dat er weliswaar een poster van Steven Seagal bij de ingang hangt maar ondertussen stiekem een Chuck Norris wordt vertoond.

Taurus hield ons dit jaar flink bezig. En met ons bedoel ik uiteraard het college van B&W en mijzelf. Wethouder Jos Teeuwen kwam flink onder druk te staan bij de behandeling van het dossier Taurus en later nog een keer in het dossier Omroep Venlo. Net als twee jaar geleden toen het over het mikwe ging. Er hebben wel eens wethouders steviger op hun stoel gezeten. Maar Teeuwen zit nog. Misschien omdat hij - ondanks die uitglijders - iets heeft wat mededogen opwekt, wethouder Jos. 'Trek hem een witte jas aan en het is je melkboer', zei een beroemd cabaretier ooit over Wim Kok. Dat heb ik ook met Jos Teeuwen. In een blauwe overall verkoopt hij schroevendraaiers. Dat lukt Stephan Satijn niet.

Satijn stond deze maand in de schijnwerpers vanwege de relatie tussen de gemeente Venlo en voetbalclub VVV. Die is op zijn zachtst gezegd niet helemaal jofel. Kort samengevat: papa en mama praten niet meer met elkaar. In een romantische relatie zou je er op zo'n moment even tussenuit gaan. Een paar dagen samen weg, naar een mooie stad in de zon. Dat zou ik de betrokkenen hier ook willen aanraden. De Jupiler League leent zich er geweldig voor. Je zou het ze gunnen, Hai Berden en Stephan Satijn, met z'n tweeën in de bus richting Telstar of Emmen. Broodje bal, koud uitvak en de chauffeur rijdt pas terug als er weer wordt gepraat. Het is zonde dat Veendam niet meer bestaat.

De vraag is wel terecht: wat moeten we met VVV? We kunnen in Venlo trots zijn op de club. Het gaat hartstikke goed. Sportief gezien. We hebben de *Seun of God* en verpulveren onze provinciegenoten: 3-0 tegen MVV, 0-5 tegen Fortuna. Alleen geld, dat is er niet. Niet handig, als je betaald voetbal speelt. De Commissie van Wijzen uit

Venlo-Oost meldde zich onlangs, maar niet met goud, mirre en wierook, zoals de penningmeester van VVV had gehoopt. Toch mag de club niet verloren gaan. Ieder zesjarig jongetje in de stad moet met zijn vader naar het voetbal kunnen. VVV hoort bij Venlo zoals de Passiespelen bij Tegelen, Rowwen Hèze bij America en een tunnel bij de Vierpaardjes.

O, wacht.

Dat hebben we dit jaar met zijn allen volop gedaan: wachten voor spoorwegovergang Vierpaardjes. Wat zouden we er graag onderdoor kachelen. Voorlopig kan dat nog niet. In de toekomst wel? Geen idee. Dat was 2015 namelijk ook, het jaar van de twijfel. De tunnel komt er. De tunnel komt er niet. En zo ging het met veel dingen. We doen iets. We doen het niet. Of toch maar wel. De bios bij Taurus is al besproken. Wat dacht u van de vrije openingstijden voor cafés? Die zouden er komen. Toen weer niet. Of misschien toch, na een proef. Het azc sloot maar opende ook weer. En zijn beroemdste bewoner Gláucio hing jaren aan de Nederlandse jojo: wel blijven, niet blijven, wel blijven, niet blijven, wél blijven.

Dat was waarschijnlijk het beste nieuws van het jaar. Het meest rechtvaardige besluit ook. Uiteindelijk. Ons land mag blij zijn met Nederlanders als Gláucio Ventura en zijn zus Márcia en het is een schande dat de boel zo ontzettend op de spits gedreven is. Diepe bewondering heb ik voor ze. Voor het feit dat ze steeds positief bleven, terwijl ze klap na klap te verwerken kregen. Kinderen nog maar en al zo intelligent, welbespraakt en vergevingsgezind. Jonge persoonlijkheden. We hadden ze bijna naar Angola gestuurd. Denk daar eens over na. Heb ik het woord waanzin al gebruikt?

Over waanzin gesproken. Precies een week na de vorige kerstnacht – het was 31 december 2014 – sloot ik het vorige jaar af om aan dit jaar te beginnen in het Duits-Italiaanse pizzadanspaleis Alla Casa aan het Nolensplein. Het was een verrukkelijke avond met muziek, goede hapjes en veel bier. Een heerlijk begin van het jaar. Bijna negen maanden later werd ik wakker op een hotelkamer in Boston met het bericht dat Beppo er niet meer is. Wan Hsin.

Maar – o vreselijk cliché – het leven gaat door. Een dag later, op dezelfde hotelkamer, belde een goede vriend met het nieuws dat hij volgend jaar vader wordt en weer een dag later, inmiddels in New York, luisterden we naar bitterzoete liefdesliedjes van Bill Withers in Carnegie Hall. Het leven ging door, net zoals het doorging na Charlie Hebdo. Het leven ging door, zelfs na Le Bataclan. Je kunt niet aan de gang blijven.

In New York bezochten we ook het 9/11 Memorial Museum. Daar ging het leven door in 2001. Het museum beneemt je de adem. Het is veel: de verwoeste brandweerwagens, de telefoongesprekken uit de torens van het WTC, de namen, de foto's – al die mensen –, de beroemde beelden als uit een film, de dood die als een nietsontziende gifwolk door het hart van onze westerse wereld joeg. Het is te veel. Veel verdriet, veel duisternis. In verschillende zalen staan tissues voor mensen die het niet droog houden.

En toch was er ook een troostrijke plek in het museum. Daar vertelt Frank Culbertson zijn verhaal. Culbertson was op 11 september 2001 de enige Amerikaan die zich niet op aarde bevond. De astronaut zat in het International Space Station.

'We're not having a very good day here on earth', kreeg hij die ochtend te horen. Culbertson had zicht op de oostkust van de Verenigde Staten en besloot video-opnames te maken vanuit het ruimtestation. Hij zoomt in op Manhattan en geeft zelf commentaar bij de beelden.

'I just wanted the folks in New York to know that their city still looks very beautiful from space. I know it's very difficult for everybody in America right now. But the country still looks good and for New Yorkers, your city still looks great from up here.'

Het is een hoopvolle gedachte als er iets ellendig gebeurt. Wat zou Frank Culbertson zien?

Fijne kerstdagen,

Thijs Pennings